

přijetí mohla jen dozorčí stížnost ve smyslu § 15 tr. ř., tuto však na zrušovací soud řídití nelze. Na tom ničeho nemění ani okolnost, že nalézací soud obžalovaného mylně poučil, poněvadž předpis zákona změnit lze jen novým zákonem a nikoliv již mylným soudním poučením.

Čís. 915.

Podvodu dle § 201 písm. c) tr. zák. dopouští se i ten, kdo věc jiným nalezenou ukrývá nebo na sebe převede, věda, že jde o věc nalezenou.

(Rozh. ze dne 7. září 1922, Kr I 303/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 15. února 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podvodu dle § 461 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Důvodu zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř. nedoličuje stížnost ve všech směrech po zákonu. Jsa povahy hmotněprávní, předpokládá tento důvod, by se stěžovatel omezil při jeho provádění jen na úvahy právní, by opíral tyto jen o skutkový děj nalézacím soudem zjištěný a nastoupil důkaz, že na děj ten použito bylo zákona nesprávně. Podle této zásady se však stížnost zcela neřídí. Trvá při tvrzení, že jak obžalovaný, tak i jeho manželka považovali rouru za bezcennou a pohozenou, kteroužto obranu však nalézací soud neshledal správnou a nelze proto na ni při právním posouzení věci budovati. Za námitku právního rázu lze považovati toliko obranu, že, i kdyby přivlastněním si roury byl býval spáchán čin trestný, spáchala by jej prý pouze manželka obžalovaného, jež nalezenou rouru domů přinesla. Stížnost je na omylu. Neboť podvodu podle § 197 tr. zák. a 201 c) a 461 tr. zák. dopouští se i ten, kdo věc jiným nalezenou ukrývá nebo na sebe převede. Lpíť povaha věci jako předmětu nalezeného na tomto předmětu a ustanovení § 201 c) tr. zák.: »Kdo«, zní zcela všeobecně, takže nutno ho užítí nejen na toho, kdo bezprostředně věc našel, nýbrž také na ony osoby, do jejichž rukou věc nalezená po té se dostane a které ji, znajíce její původ, vědomě ukrývají a si přivlastní. O obžalovaném zjišťuje pak rozsudek jednak, že věděl, že roura je nalezená, jednak uvádí, že ji rozsekal, chtěje ji použítí při stavbě chlívice, tudíž s ní tak nakládal jako se svým majetkem, čímž je zákonný znak přivlastnění úplně opodstatněn. Namítá-li stížnost, že trestnost jednání obžalovaného je vyloučena též proto, že přivlastnění si roury stalo se počátkem roku 1918, kdy byl pouze jako voják doma na dovolené, nelze jí ani tu dáti za pravdu. Stížnost má tu patrně na mysli nepřislušnost nalézacího soudu jakožto soudu občanského k rozhodování o trestném činu obžalovaného, spáchaném v době, kdy obžalovaný jako voják podléhal pravomoci soudů vojenských. Než stížnost přezírá, že ukrývání nalezené věci zakládá delikt trvalý, na kterém osoby třetí mohou míti tak dlouho účast, až ukrývání to dosáhlo svého konce. Jisto pak je, že obžalovaný i po navrácení se do poměru občanského rouru ukrýval a s ní jako se svou věcí nakládal.

Právní posouzení věci je proto úplně ve shodě se zákonem a netrpí proto rozsudek zmatečností dle čís. 9 a) § 281 tr. ř.

Čís. 916.

Lesní a polní obecní hlídač požívá ochrany § 68 tr. zák. pouze tehdy, byl-li příslušnou okresní politickou správou potvrzen a vzat do přísahy.

(Rozh. ze dne 7. září 1922, Kr I 565/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. března 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem dle § 312 tr. zák., zrušil v tomto směru napadený rozsudek a sprostil obžalovaného z obžaloby pro uvedený čin trestný.

Důvody:

Odůvodněnou je zmateční stížnost, pokud shledává odsouzení stěžovatele pro přestupek dle § 312 tr. zák. právně mylným. Svědek Š. vykázal se při hlavním přelíčení dekretem příslušné okresní politické správy ze dne 20. listopadu 1920, dle něhož jest ustanoven obecním a polním hlídačem pro obec K. Vykonání přísahy v tomto dekretu vykázáno nebylo, a neběže soud vykonání přísahy též za prokázáno. Starosta v K. udal jako svědek, že Š. byl již od října 1919 ustanoven lesním a polním hlídačem obce K. a jako takový vzat též obcí do slibu. Vzhledem k tomu uznal nálezačí soud Š-a za osobu v § 68 tr. zák. uvedenou, nepřikládaje významu okolnosti, že Š. v oné době nebyl ještě okresní politickou správou vzat do přísahy, poněvadž prý složení služební přísahy u příslušné politické správy vyžaduje § 68 tr. zák. jen tehdy, když se jedná o hajného ve službě soukromých osob, kdežto u zřízenců obecních požadavek ten dle § 68 tr. zák. se neklade. Leč nálezačí soud vychází při svém náhledu z nesprávného předpokladu. Za zjištěno lze považovati toliko, že Š. byl ustanoven lesním a polním hlídačem obce K. a nikoliv též, že kromě této funkce byl vůbec zřízencem jmenované obce a jako takový pověřen povšechně udržováním veřejného pořádku a bezpečnosti. Š. nevystupoval proto v tomto případě mocí svého úřadu jakožto obecní zřízenec, nýbrž pouze ve své vlastnosti jako zvlášť ustanovený polní hlídač. Tam však, kde k ochraně jednotlivých odvětví zemědělství, jako polního a lesního hospodářství, je ustanoven zvláštní strážní personál, platí předpisy zákona ze dne 16. června 1872, čís. 84 ř. zák., jenž pro Čechy proveden byl též zákonem ze dne 21. února 1885, čís. 41 z. zák. Dle § 1 prve citovaného zákona vyžaduje se k tomu, by dotyčný hlídač požíval postavení vrchnostenské osoby, by byl příslušnou okresní politickou správou nejen ve svém úřadě potvrzen, nýbrž též vzat do přísahy, při čemž se nerozlišuje, zda hlídač takový je ve veřejných či soukromých službách. Poněvadž v tomto případě nebyl hlídač Š. vzat příslušnou okresní politickou správou do přísahy, schází jedna z náležitostí potřebných k propůjčení zvláštní ochrany ve smyslu § 68 tr. zák.